

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תכ
עש"ק פ' תבוא, י"ט אלול ה'תשפ"א

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"א שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א ושנת המאה ועשרים להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ב"ה

דבר מלכות

3

"זענית ואמרת": שתבוא כבר הגאולה בפועל ממש! / משיחת שי"פ תבוא היתנש"א

זמן הגאולה

7

הקשר והשייכות בין פ' תבוא לח"י אלול / פ' השבוע הזמן הנוכחי באור הגאולה

ניצוצות של משיח

12

אלו שלא רוצים לצעוק ואלו שיעמדו כנגדם / לקט פחגמים וקטעים קצרים בעניי גאולה ומשיח

כתב יד קודש

13

הבטיחה תורה - ומיד הן נאל"ן / צילום מהגהת הרבי למאמר "אני לדודי" התשמ"ז

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: kuntres.yechi@gmail.com • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

"וענית ואמרת": שתבוא כבר הגאולה בפועל ממשי!

היות שה"וענית ואמרת" בא מיהודי - שהוא "ביכורים" לה', "כולא חד" עם הקב"ה, וה"וענית ואמרת" נאמר "לפני הוי' אלקיך" - מובן שה"וענית ואמרת" יש בכחו להביא את הגאולה בפועל ● בלשון המשנה - "עשה רצונו כרצונך כדי שיעשה רצונך כרצונו" - רצונו של הקב"ה הוא רצונו של יהודי ורצונו של יהודי הוא רצונו של הקב"ה - יש בכחו של יהודי ל(פעול שהקב"ה י)בטל את הגלות ויביא את הגאולה תיכף ומיד ממשי! ● זה שהקב"ה עשה גלות הוא בכדי לעורר את עבודת בניי לגלות בעולם איך שהם "ביכורים" לה', ואיך "ישראל וקוב"ה כולא חד", ועיי"ז - לבטל מיד את הגלות ● משיחות ש"פ תבוא, כ"א אלול ה'תנש"א - מוגה, תרגום מאידית

ולהוסיף, ששם הפרשה "תבוא"² מרמז שה"תבוא" הוא באופן ודאי (אין המדובר כאן אודות הציווי להכנס לארץ ישראל) - וה"כי" מבטא את הסדר שבו זה יהי' - שדבר ודאי שיהי' "תבוא אל הארץ וירשתה וישבת בה", ובאופן ד"והי' כי תבוא" - אין והי' אלא מיד³, עד שמיד מקיימים את מצות ביכורים.

*

ב. ענין הנ"ל יש לו שייכות מיוחדת עם חודש אלול - הזמן דחשבון הנפש⁴ על השנה

(2) ראה סה"ש תנש"א ח"ב ע' 811 הערה 22.

(3) ספרי ריש פרשתנו.

(4) ראה סה"מ תרצ"שו ס"ע 141 ואילך. תרח"ץ ס"ע סו. סה"מ אידיש ע' 75. 129. וראה לקוטי מהרי"ל הל' ימים הנוראים. ל"ת הארזי"ל עה"פ ובכתה גו' ירח ימים (תצא כא, יג). טווא"ח ר"ס תקפא. לקו"ת פ' ראה לב, א.

א. [. . .] אע"פ ש"תבוא (אל הארץ)" הוא הכנה והקדמה לקיום המצוות בכניסה לארץ ישראל - אבל בהיותם פעולה וסדר עבודה דבניי, יש בזה ("תבוא") גופא תכלית לעצמו (נוסף לזה שזוהי הקדמה להבא לאח"ז), שכולל (בפרט זה) את כל עניני העבודה.

וזהו גם התוכן דתיבת "תבוא" עצמה: גם בתחלת עבודתו של יהודי, כאשר הוא אוחז רק ב"תבוא" (עוד קודם שמקיים מצוה) - צריך הוא "להכנס" (תבוא) בזה בפנימיות¹, בידעו שב"תבוא" גופא נמצאת תכלית העבודה ברגע זה, שכוללת - ונותנת רק הכח - לעשות את העבודה שלאחרי זה: "וירשתה וישבת בה", והמצוה דהבאת ביכורים ומקרא ביכורים, עד - כללות קיום הברית בהמשך הפרשה.

(1) ראה לקו"ש ח"ט ע' 245.

שעברה ושל ההכנה לשנה הבאה:

חודש אלול – ר"ת "אני⁵ לדודי ודודי לי"⁶ – הוא זמן שבו כל יהודי מרגיש קרוב להקב"ה, וקירבה הקשורה עם אהבה, כמודגש בהביטוי "דודי"⁷. וכמשל הידוע של אדמו"ר הזקן⁸, שבחודש אלול הקב"ה הוא כ"מלך בשדה", "ואז רשאי (ויכולים)⁹ כל מי שרוצה להקביל פניו והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם", וכל אחד יכול לבקש ממנו כל מה שהוא צריך,

ובזה מודגש עוד יותר התוכן ד"ביכורים" – התאחדות בני" עם הקב"ה ומתוך קירוב ואהבה ("דודי") מצד חשיבותם של בני" אצל הקב"ה: ובנוסף לזה הרי אין בזה שום תנאים, שצריך להיות תלמיד חכם, לומד תורה או מקיים מצוות וכיו"ב, אלא "כל מי שרוצה" יכול לקבל את פניו והוא "מקבל את כולם בסבר פנים יפות". וענין זה מדגיש את המעלה העצמית דבני" – בהיותם "ראשית תבואתה" דהקב"ה – הרי הם מאוחדים עמו באהבה עמוקה (מבלי הבט על מעמדם ומצבם בגלוי ובחיצוניות).

וענין זה נמצא בהדגשה יתירה בכך ש"אני לדודי ודודי לי" (ר"ת אלול) מתחיל ב"אני" – עצם המהות של יהודי, כפי שהוא נמצא ב"אני" (מציאותו) שלו, בכל מצב שהוא – הרי הוא נמשך ומתקשר מעצמו (באתערותא דלתתא) עם "דודי" (הקב"ה), וזה (ה"אני לדודי") דוקא מביא אח"כ גם את ה"ודודי לי", הקשר והאהבה דהקב"ה לבני". וכמ"ש¹⁰

"כמים הפנים לפנים כן לב האדם לאדם": עי"ז ש"לב האדם" התחתון משתוקק באהבה ל"אדם" העליון – "אני לדודי", הרי זה מביא אח"כ את ה"ודודי לי" ד"לב האדם" העליון ל"אדם" התחתון.

ויש לומר, שזה שיש בכחו של יהודי (כפי שהוא במעמד ומצב ד"אני") לפעול (עד גם לעורר את ה"ודודי לי") – מבטא את כחו בהיותו "ביכורים" שמונחים "לפני ה' אלקיך", "ישראל וקוב"ה כולא חד"; ובכדי שלא יהי "נהמא דכיסופא"¹¹, ה"ז בא בגילוי עי"ז שיהודי נמצא למטה בעולם שמעלים ומסתיר על שייכותו הגלוי' עם הקב"ה, בכדי שהוא – ע"י עבודתו ("אני") – יגלה זאת.

עד שזה מביא גם שלימות בקיום התומצ" – כמרומז בחמשת הראשי-תיבות ד"אלול" כנגד תורה עבודה וגמילות חסדים, תשובה וגאולה (כמדובר בשנים שעברו¹²) – כמרומז במלה "לב"¹³ (מקום משכן האהבה ד"דודי" (אהבה) – "לב האדם לאדם"), שהוא בגימטריא כ"ב בצירוף י', ויש לומר שזהו כנגד כ"ב אותיות התורה שמתגלים ע"י עשר כחות הנפש דיהודי, שע"ז נעשה ביחד – "לב" – ישראל אורייתא וקוב"ה כולא חד, שאז ישנה שלימות גילוי ההתאחדות ד"לב האדם לאדם", "אני לדודי ודודי לי".

ג. ומזה ישנו לימוד לפועל – בנוגע לחשבון הנפש שכל אחד צריך לערוך בחודש אלול על העבודה דשנה שעברה, על מנת להשלים את החסר או את מה שלא נעשה בשלימות; וגם לערוך הכנות מתאימות לעבודת השנה הבאה:

בהתחשב בכך שכל יהודי הוא "ביכורים"

11) ראה ירושלמי ערלה פ"א ה"ג. לקו"ת צו ז, רי"ש ע"ד.

12) לקו"ש חכ"ט ע' 272 ואילך. וש"נ.

13) ולהעיר, שהמשל דמלך בשדה הוא בלקו"ת דף

לב.

5) שה"ש ו, ג.

6) אבודרהם סדר תפלת ר"ה ופירושה פ"א. סדר היום (בסדר ר"ח אלול). הנסמן בסה"מ מלוקט ח"ב ע' פב הערה 67.

7) ראה ב"ח לטור שבהערה 4.

8) לקו"ת שם.

9) הוספת-ביאור כ"ק מו"ח אדמו"ר בסה"מ ה"ש"ת ע' 167.

10) משלי כז, יט.

ונוסף על עבודת עצמו בכל הנ"ל, צריכים לדאוג גם להשפיע על יהודים אחרים שמסביבו שגם הם יעשו את עבודתם בשלימות בחודש אלול, ובימי הסליחות, ואח"כ גם בחודש תשרי.

ועוד ועיקר – לעורר שוב אודות ההשתדלות לספק את צרכי החג לכל המצטרפים בזה, ולפני זה – הצרכים דראש השנה ("אכלו משמנים ושתו ממתקים ושלחו מנות לאין נכון לו"¹⁷), ועד"ז בימים שבינתיים ובמשך כל חודש תשרי.

ד. בכל הנ"ל נוסף לימוד מיוחד בנוגע להגאולה, שצריכה לבוא תיכף ומיד ממש (ע"פ כל הסימנים):

השלימות ד"תבוא אל הארץ" (וקיום מצות ביכורים בפשטות) תהי' בגאולה האמיתית והשלימה, כפי שהי' "כימי צאתך מארץ מצרים"¹⁸, כמדובר בפרשת ביכורים.

כיון שזהו ענין הכי עיקרי שהזמן גרמא – כי ע"פ כל הסימנים היתה הגאולה צריכה לבוא כבר לפני זמן רב – מובן שה"וענית ואמרת לפני ה' אלקיך", ובפרט בחודש אלול כאשר "רשאים כל מי שרוצה להקביל פניו והוא מקבל את כולם בסבר פנים יפות ומראה פנים שוחקות לכולם" – צריכה להיות בקשה מיוחדת "עד מתי!?!... שתבוא כבר הגאולה בפועל ממש!

והיות, שה"וענית ואמרת" בא מיהודי – שהוא "ביכורים" לה', "כולא חד" עם הקב"ה, וה"וענית ואמרת" נאמר "לפני הוי' אלקיך" (כולל בפירושו לפני – בפנימיותו, כנ"ל) – מובן שה"וענית ואמרת" יש בכחו להביא את הגאולה **בפועל** [כפי שה"ונצעק אל ה"¹⁹ בגלות מצרים "וישמע ה' את קולינו גו'

שאותם צריכים להביא "לפני הוי' אלקיך" בבית המקדש, וזה צריך לחדור בכל חייו, גם בעניני החול שלו – לא רק בימי השבת וימים טובים, לא רק בחודש אלול וחודש תשרי (המרובה במועדות¹⁴), אלא במשך כל השנה – מובן עד כמה צריך הוא להזהר בכל מה שהוא עושה.

אפילו כאשר מדובר אודות מחשבה, דיבור או מעשה יחידי שנראה פחות ערך בהשוואה לשאר מחשבותיו, דיבוריו או מעשיו – אבל כאשר מתבונן בזה כראוי, שגם המחשבה, דיבור או מעשה הוא חלק מ"ביכורים" שמובאים לבית המקדש, **לפני ה' אלקיך** – והכהן אשר יהי' בימים ההם מקפיד על כל תנועה שלו – ודאי שישתדל ויתחזק שכל דבר הכי קטן, כל פרט בהנהגתו, ייעשה במלוא תשומת הלב והזהירות.

ואם כן הוא בכל ימי השנה, ה"ז כמה פעמים ככה האחריות והזהירות – ביחד עם הזכות – בעמדתו בחודש אלול, חודש החשבון דכל השנה שעברה, וחודש ההכנה לכל השנה הבאה, ובפרט בשנים-עשר הימים האחרונים דחודש אלול שהם כנגד י"ב החדשים, יום לחודש¹⁵ – מובן עוד יותר, עד כמה צריכים לייקר כל רגע ביום (בהיותו כנגד חודש שלם), בעשיית חשבון הנפש המתאים וההכנה לשנה הבאה!

ובפרט שנוסף על חודש הסגולה דאלול – הרי זו שנת סגולה תנש"א, ר"ת ה' תהא שנת נפלאות אראנו, והכנה לשנת תשנ"ב, ר"ת תהא שנת נפלאות בכל, ויש להוסיף בינה – עם מעלת הבינה לגבי חכמה (ראי', אראנו), וחיבור שניהם יחד – הבה בחכמה וחכם בבניה, כמבואר בכ"מ¹⁶.

14) ראה ב"י או"ח סתצ"ב (ד"ה ומ"ש). שו"ע אדה"ז שם ס"ב.

15) סה"ש תש"ג ע' 177. 179.

16) ספר יצירה פ"א מ"ד. וראה סה"מ תרנ"ט ע' עד ואילך. ובכ"מ.

17) נחמ"י ח, י.

18) לשון הכתוב – מיכה ז, טו.

19) פרשתנו כו, ז.

עבודת בני לגלות בעולם איך שהם "ביכורים" לה, ואיך "ישראל וקוב"ה כולא חד", ועי"ז – לבטל מיד את הגלות, ולהוציא את כל הענינים הטובים והנעלים שנמצאים בגלות, עד – לעשות מ"גולה" שתהי "גאולה" (ע"י גילוי האל"ף דאלופו של עולם – הכוונה העליונה – בגלות²⁴), המעלה דתשובה שבאה ע"י הירידה בגלות.

ואע"פ ש"אחטא ואשוב כו' אין מספיקין בידו לעשות תשובה"²⁵ – אבל הקב"ה שלח את בני לגלות ("לא ברצוננו הלכנו לגלות" כנ"ל) – אלא זה בא עי"ז ש"נורא עלילה על בני אדם"²⁶ רק בכדי להעלות את בני למעלה יותר; ובמילא, ע"י "וענית ואמרת" דבנ"י יש בכחו לבטל את ההעלם וירידה לפי שעה דגלות, ולהכניס ולגלות בזה את האל"ף – אלופו של עולם – הגאולה האמיתית והשלימה.

ויהי רצון, שע"י ה"וענית ואמרת" דיהודי, שמבקש וצועק להקב"ה: "אנא רחם והוצא כבר את בני מהגלות, והבא כבר את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו –

ויהי רצון מהשם שזה יפעל את פעולתו, ויביא את הגאולה תיכף ומיד ממש, וכל בני הולכים – "תבוא אל הארץ אשר ה' אלקיך נותן לך נחלה וירשתה וישבת בה, ולקחת מראשית כל פרי האדמה גו",

"וענית ואמרת" – שיהי תיכף ומיד ממש.

24) ראה לקו"ת בהעלותך לה, ג. ובכ"מ.

25) משנה סוף יומא.

26) תהלים סו, ה. תנחומא וישב ד.

ויוציאונו ביד חזקה גו' ויביאונו גו' ויתן לנו את הארץ הזאת", עד יתירה מזה – ש"טרם יקראו ואני אענה"²⁰: היות שישנה המציאות דקורא (יהודי), והוא נמצא במצב ד"יקראו", אין הקב"ה ממתין עד שתהי הקריאה בפועל, אלא "טרם יקראו ואני אענה".

ואע"פ שידוע פתגם רבותינו נשיאינו (שנדפס ומפורסם²¹), ש"לא ברצוננו הלכנו לגלות ולא ברצוננו נצא מהגלות, אלא ברצון ה' כו" – הרי זה מדובר כפי שיהודי נמצא עם הרצון הפרטי שלו ("רצוננו", שהוא נפרד ח"ו מרצון ה') בעולם הזה הגשמי בעובדין דחול וכו'; אבל כפי שיהודי הוא "חד" עם קוב"ה, ובפרט בחודש אלול (שאז יש מצב ד"אני לדודי ודודי לי") אין לו את רצונו הפרטי, אלא בלשון המשנה²² – "עשה רצונו כרצונך כדי שיעשה רצונך כרצוננו" – רצונו של הקב"ה הוא רצונו של יהודי ורצונו של יהודי הוא רצונו של הקב"ה – יש בכחו של יהודי ל(פעול שהקב"ה י)בטל את הגלות ויביא את הגאולה תיכף ומיד ממש!

– ענין הגלות הרי אינו שייך לבנ"י כלל וכלל. כיון שמקומו של יהודי הוא – סמוך על שולחן אביו²³, "לפני ה' אלקיך" בבית המקדש. וזה שהקב"ה עשה גלות הוא בכדי לעורר את

20) ישע'י סה, כד. וראה רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ז.

21) שיחת ג' תמוז תרפ"ז – נדפסה בסה"מ תרפ"ז ע' קצו. ובכ"מ.

22) אבות פ"ב מ"ד.

23) ראה ברכות ג, סע"א.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

ליכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו

וילדיהם רחל בת חיה מושקא, לאה שרה בת חיה מושקא, וישראל רחמים בן חיה מושקא שיחיו ולזכות הנא לאה בת ח' רחל, עדינה בת ח' רחל, מרים בת ח' רחל, וצבי בן ח' רחל שיחיו

ליכות ר' ברוך אהרן בן ברניא סלאווא וזוגתו רייזל פרומא בת ח' רחל שיחיו

הקשר והשייכות בין פרשת תבוא לח"י אלול

א. הקביעות דשבת פ' תבוא היא לעולם בסמיכות לח"י אלול – יום הולדת שני המאורות הגדולים, הבעש"ט ואדמו"ר הזקן¹ - בשבוע דפ' תבוא, או בימי השבוע שמתברכים משבת² פ' תבוא (כבקביעות שנה זו).

והנה, ידוע³ שמועדי השנה (כולל – ח"י אלול⁴) מרומזים גם בפרשיות התורה שקורין בזמנים אלו.

וכתורת אדמו"ר הזקן⁵ (בעל יום ההולדת דח"י אלול) שצריכים "לחיות" עם הזמן, כלומר, שחייו של יהודי, חיי היום-יום, בכל פרטי הענינים דמעשה דיבור ומחשבה כו', צריכים להיות חזורים בעניני התורה שקורין ולומדים באותו זמן – פרשת השבוע⁶.

ובהתאם לכך, יש למצוא את הקשר והשייכות דח"י אלול לפ' תבוא – בנוגע לעבודה בפועל, "המעשה הוא העיקר"⁷, כדלקמן.

ב. ביאור ההוראה דפ' תבוא – כפי שבאה בשמה של הפרשה⁸, "תבוא":

התחלת הפרשה, "והי' כי תבוא אל הארץ"⁹ – אינה אלא הקדמה לציונים שצריכים

צורך בנתינת-כח מיוחדת – ע"י נשיא הדור, אדמו"ר הזקן, ובתוספת ביאור והסבר – ע"י אדמו"ר האמצעי, שנתמנה ע"י אדה"ז למדריכם של החסידים.

(7) אבות פ"א מ"ז.

(8) ראה לקו"ש ח"ה ע' 58. וש"נ. ועוד. ולהעיר מתורת בעלי יום ההולדת דח"י אלול ש"שמו אשר יקראו לו בלשון הקודש, מהוה ומח' את הדבר הנקרא בשם זה" (הובא מאדה"ז בשעהיוה"א בתחלתו. לקו"א להה"מ סרמ"ד. או"ת להה"מ ד, סע"ג ואילך).

(9) להעיר גם מהקשר לשיעור היומי ברמב"ם ה'ל' טומאת מת* רפ"א): "ארץ העכו"ם, בתחילה גזרו על גושה . . . חזרו וגזרו על אורה שיטמא כו'", אשר, בענין זה מוגדת ביותר מעלתה של "הארץ" ארץ ישראל –

(1) שיחת ח"י אלול תש"ג (סה"ש תש"ג ע' 141 ואילך).

(2) ראה זח"ב טג, ב, פח, א.

(3) של"ה חלק תושב"כ ר"פ וישב (רצז, א).

(4) כידוע שנקרא יו"ט ומועד – ראה בארוכה סה"ש שם ע' 140 ואילך. סה"ש תש"ה ע' 122 ואילך.

(5) "היום יום" - ב' חשון. סה"ש תש"ב ע' 29 ואילך.

(6) והחידוש שבזה לגבי כללות הענין ד"הם (תורה ומצוות) חיינו" – לא רק באופן כללי, אלא גם באופן פרטי (פרשת השבוע, ובפרשת השבוע גופא – כפי שנחלקת לשבעה חלקים, כנגד שבעת ימי השבוע), וענינו בעבודה – שלא זו בלבד שהתורה היא בבחי' חיות כללי, כי אם, שנמשכת גם בחיות פרטי, שבא בהתגלות בחיי הנשמה בגוף, בחיי היום-יום, בכל פרטי הענינים דמחשבה דיבור ומעשה, היינו, שהחיות דגוף הגשמי הוא – תורה.

ועפ"ז יש לבאר את הסיבה לכך שגם גדולי זקני החסידים התייגעו על ביאור תורה זו, עד שלאחרי כמה זמן נתבארה תורה זו ע"י אדמו"ר האמצעי (כמסופר בסה"ש שם) – מצד גודל החידוש שבדבר, כאמור, שהתורה נמשכת באופן דחיות פרטי כו', אשר, זוהי עבודה נעלית ביותר באופן שבאין-ערוך כו', יש

(* להעיר מהשייכות דתחיית המתים לרבינו הזקן (בעל יום ההולדת דח"י אלול) – כיזוע פתגם גדולי החסידים על רבינו הזקן שהוא "מחיי מתים", כי, חידושו של רבינו הזקן הוא – גילוי תורת חסידות חב"ד, בלבושי ההשגה דחב"ד שבנופש, עד לשכל האנושי והטבעי, וזהו"ע דתחיית המתים בעבודה הרוחנית - שהרי, אין לך דבר קר (ענין של מיתה) כשכל האנושי והטבעי, וכשהשכל מבין ומתפעל מהשגה אלקית, "איך דאס דער אמת'ער תחיית המתים" (קונטרס תורת החסידות רפ"ד. "היום יום" - י"א סיון).

לקיימם לאחרי הכניסה לארץ, כלומר, **לאחרי** ש"תבוא אל הארץ", אזי "ולקחת מראשית כל פרי האדמה גו' והלכת אל המקום אשר יבחר ה' וגו'¹⁰". ועד"ז בהמשך הפרשה – "ביום אשר תעברו את הירדן אל הארץ גו' והקמות לך אבנים גדולות גו' וכתבת על האבנים את כל דברי התורה הזאת באר היטב"¹¹; "אלה יעמדו לברך את העם על הר גריזים בעברכם את הירדן גו'¹²".

כלומר, בפ' תבוא לא מדובר אודות הציווי דכניסה לארץ, כיבוש וחלוקת הארץ (שכבר נאמר בפרשיות שלפנ"ז¹³), כי אם, אודות קיום המצוות לאחרי הכניסה לארץ; ואילו הענין ד"כי תבוא אל הארץ" הוא – שמכיון שכבר יודעים **בבירור ובוודאות גמורה** ש"תבוא את הארץ" תיכף ומיד, אזי, בא הציווי על ההכנה לקיום המצוות לאחרי הכניסה לארץ.

ואעפ"כ, שם הפרשה הוא **"תבוא"**, כלומר, לא על שם הציוויים לאחרי הכניסה לארץ (**תוכן הפרשה**), כי אם, על שם הידיעה והוודאות ד"תבוא אל הארץ" (**הקדמה** לתוכן הפרשה).

וטעם הדבר – כי, כשיודעים בבירור ובוודאות ש"תבוא אל הארץ", תיכף ומיד, אזי, גם ההכנה לקיום המצוות לאחרי הכניסה לארץ נעשית באופן אחר לגמרי.

יהודי צריך להיות חדור בידיעה וודאית וברורה שתיכף ומיד "תבוא אל הארץ"

ג. ומזה למדים הוראה בנוגע לעבודה בפועל בימינו אלו:

שלימות הענין ד"תבוא אל הארץ", הוא – הכניסה לארץ בגאולה האמיתית והשלימה, גאולה שאין אחרי' גלות¹⁴, שאז יהי' קיום התומ"צ בתכלית השלימות, "כמצות רצונך"¹⁵.

וההכנה לזה – כללות העבודה דקיום התומ"צ בזמן הגלות, ובמיוחד **בסוף** זמן הגלות, ובלשון הספרי¹⁶: "אע"פ שאני מגלה אתכם מן הארץ לחוצה לארץ, היו מצויינים במצוות, שכשתחזרו לא יהיו עליכם חדשים", "כי עיקר כל המצוות ליושבים בארץ ה"¹⁷, שכן, ע"י קיום התומ"צ בזמן הזה, באופן ד"ציונים"¹⁸, זוכים לקיום התומ"צ בתכלית השלימות, "כמצות רצונך", לאחרי ש"תבוא אל הארץ", בגאולה העתידה.

ועל זה באה ההוראה והלימוד משם הפרשה – **"תבוא"**:

כדי שעבודת ההכנה לקיום התומ"צ "כמצות רצונך" לאחרי ש"תבוא אל הארץ" (ע"י

13 פינחס כו, נב ואילך. מסעי לג, נ ואילך. ועוד.
14 מכילתא בשלח טו, א. הובא בתוד"ה ה"ג ונאמר – פסחים קטז, ב. ועוד.
15 ראה בארוכה תו"ח ר"פ ויחי (צה, א. צו, ג-ד).
אוה"ת שם (כרך ו) תתשכח, ב ואילך. המשך וככה תרל"ז פ"ז ואילך. ובכ"מ.
16 עקב יא, יז. הובא ונת' ברמב"ן אחרי יח, כה.
17 רמב"ן שם.
18 ל' הכתוב – ירמ"י לא, כ. ספרי ורמב"ן שם.

כיתרון האור מן החושך כו'. ולהעיר גם מסיום וחותרם השיעור: "חזקת דרכים של עולי בבל טהורות אע"פ שהן מובלעות בארץ העכו"ם" – **שההליכה** לארץ ישראל (שע"ז "תבוא אל הארץ") פועלת טהרה אפילו בדרכים שמובלעות בארץ העכו"ם, והטהרה בחזקתה לאחרי כו"כ מאות שנים.

10 כו, ב.

11 כז, ב-ח.

12 שם, יב.

קיום התומ"צ בזמן הגלות) תהי' **כדבעי** – יש צורך שיהודי יהי' חדור **בידיעה וודאית וברורה** שתיכף ומיד **"תבוא אל הארץ"**, כניסה וביאה לארץ **בפועל ממש**, ובאופן ד"וירשתה וישבת בה",

שכן, ידיעה זו פועלת שיוכל להתגבר **בנקל** על כל ההעלמות וההסתרים דחשכת הגלות, ולעבוד עבודתו "בשמחה ובטוב לבב"¹⁹, בידעו שחשכת הגלות אינה אלא לפי שעה בלבד, **ותיכף ומיד** – "תבוא אל הארץ" . . וירשתה וישבת בה"²⁰.

ד. עפ"ז מובן הקשר והשייכות דפ' תבוא לח"י אלו:

ח"י אלו הוא – יום הולדת דהבעש"ט ואדמו"ר הזקן, שענינם – גילוי והפצת תורת החסידות, החל מגילוי תורת החסידות הכללית ע"י הבעש"ט, עד לגילוי תורת חסידות חב"ד ע"י אדמו"ר הזקן²¹.

וע"פ הידוע²² גודל העילוי דיום הולדת של צדיקים, שאז "מזלו"²³ גובר"²⁴ – מובן, שביום זה ישנה התגברות יתירה בגילוי והפצת תורת החסידות.

והנה, גילוי והפצת תורת החסידות מהוה הכנה לביאת המשיח, כידוע²⁵ מה ששמע הבעש"ט בהיכל משיח מפיו של משיח, במענה על שאלתו "אימת אתי מר" – "בעת שיתפרסם למודך ויתגלה בעולם ויפוצו מעינותיך חוצה", והרי עיקר העיקר ד"יפוצו מעינותיך חוצה" נעשה ע"י גילוי תורת חסידות חב"ד²⁶, באופן ד"תפרנסון"²⁷, בהבנה והשגה בחב"ד שבנפש.

וזוהו הקשר דפ' תבוא לח"י אלו – **שלאחרי** גילוי והפצת תורת החסידות (תוכן הענין דח"י אלו), ניתוסף עוד יותר בבירור ובוודאות **שתיכף ומיד** "תבוא אל הארץ", דמכיון שנתקיים כבר הענין ד"יפוצו מעינותיך חוצה", נסללה הדרך ל"אתי מר", ביאת מלכא

19) פרשתנו כח, מז. וראה רמב"ם הל' לולב בסופן. של"ה סוף פרשתנו (שפר, א). תניא פכ"ז. ובכ"מ.
 20) ראה גם שיחת ש"פ ראה, מבה"ח אלו ס"ד.
 21) להעיר, שענינם של הבעש"ט ואדמו"ר הזקן מרומז גם בפסוק "היום הזה נהיית לעם" (כו, ט) שבפ' תבוא: ענינו של הבעש"ט – כידוע שהנהגתו של הבעש"ט הייתה לחזור בעירות ומושבות בני' ולהביאם שיאמרו "ברוך השם" וכיו"ב (סה"מ אידיש ע' 138 ואילך), היינו, גילוי והתעוררות נקודת היהדות, שזהו תוכן הענין ד"היום הזה נהיית לעם". וענינו של אדמו"ר הזקן – כפי שמבאר אאמו"ר (לקוטי לוי"צ לוח"ג ע' שפח) ש"היום הזה הוא מספר ג"פ הוי', הוא הג' מוחין גדולות חב"ד" (וכן בפסוק "לתהלה לשם ולתפארת" (שבפרשתנו כו, יט), כמבואר בלקו"ת (פרשתנו מב, ב – מובא בלקוטי לוי"צ שם) דקאי על חב"ד" – ענינו של אדמו"ר הזקן, מייסד תורת חסידות חב"ד.
 22) לקו"ש ח"ה ע' 86 שוה"ג הערה 1. ושי"נ. וראה ג"כ בענינינו (ח"י אלו): "הש"ש תש"ג ע' 89 ואילך. שם ע' 186 ואילך. – נת' בארוכה בלקו"ש חכ"ד ע' 178 ואילך.
 23) גם (ואדרבה – באופן נעלה יותר) בישראל, כידוע הפירוש במרו"ל (שבת קנו, א) "אין מזל לישראל", ש"בחי' אין, שהוא מקור החכמה, וכמ"ש והחכמה מאין תמצא, הוא המזל לישראל" (קונטרס חנוך לנער ע' 48. וראה לקו"ת ר"פ האזינו. ובכ"מ). ולהעיר, שענין זה "אין", מקור החכמה, בחי' הכתר) שייך במיוחד ל**בעש"ט** – כידוע (סה"ש תשי"ב ריש ע' 19. ועוד) שבחינתו היא בחי' הכתר (עתיק, פנימיות הכתר). וכמו כן שייך גם לאדמו"ר הזקן, בחי' החכמה (סה"ש שם) – ע"פ המבואר בלקו"ת (ס"פ בחוקותי) בפירוש המשנה (אבות רפ"ג – שלומדים בשבת זו) **"דעי מאין באת"**, "אין הוא חכמה, כמ"ש והחכמה מאין תמצא".
 24) ירושלמי ר"ה פ"ג ה"ח ובקה"ע שם.
 25) אגה"ק דהבעש"ט (נדפסה בכש"ט בתחלתו. ובכ"מ).
 26) ראה סה"ש תורת שלום ס"ע 112 ואילך.
 27) תקו"ז ת"ו בסופו. וראה לקו"ש חכ"ד ע' 136 הע' 35. ושי"נ.

משיחא, שאז "תבוא אל הארץ . . וירשתה וישבת בה" בתכלית השלימות, ובמילא, גם עבודת ההכנה בזמן הזה נעשית בתכלית השלימות.

התפשטות החסידות מדגישה ביותר שנמצאים כבר בסמיכות ממש לזמן ד"תבוא אל הארץ"

ה. והדגשה יתירה בזה – לאחר הפצת המעיינות חוצה (תוכן העניין דח"י אלול) בתכלית ההתפשטות עד לחוצה שאין חוצה ממנו, בהתאם לציווי בפ' תבוא "וכתבת גו' את כל דברי התורה הזאת באר היטב"²⁸, "בשבעים לשון"²⁹ – ע"י נשיא דורנו³⁰, שעל ידו נעשה פירסום והפצת תורת החסידות גם בלשונות דארה"ע.

והענין בזה:

הצורך בכתיבת התורה, כולל פנימיות התורה, "בשבעים לשון", כשעומדים בסמיכות לזמן ד"תבוא אל הארץ" (בגאולה האמיתית והשלימה) הוא – בשתיים:

(א) בשביל אוה"ע, שהרי לעתיד לבוא נאמר "ועמדו זרים ורעו צאנכם"³¹, ובלשון ההפסדה דשבת זו: "ובנו בני נכר חומותיך ומלכיהם ישרתונך"³², ויתירה מזה: "אזפוך אל עמים שפה ברורה (לשון הקודש)³⁴ . . לעבדו שכם אחד", ולכן, צריכה להיות ההכנה בזמן הזה – ע"י לימוד עניני התורה השייכים אליהם, כולל – עניני אמונת ה' כו' שנתבארו בתורת החסידות, ע"י התרגום בלשונם, שפות שאינן ברורות.

(ב) גם בשביל בני" – דמכיון שהגאולה צריכה לבוא באופן ד"אחישנה"³⁵, אין זמן להמתין עד שיוכלו ללמוד ולהבין תורת החסידות (יפוצו מעיינותיך חוצה – הכנה לביאת המשיח) בלשון הקודש (שהרי – רובם ככולם – עדיין אינם מבינים לשון הקודש), אלא, צריכים ללמוד עמהם תיכף, בלשון עם ועם.

ובכל אופן, התפשטות והפצת החסידות בלשונות דארה"ע – מדגישה ביותר שנמצאים כבר בסמיכות ממש לזמן ד"תבוא אל הארץ", בגאולה העתידה, אשר, ענין זה פועל (כאמור) גם על עבודת ההכנה בזמן הזה.

(משיחות ש"פ תבוא, ט"ז אלול ה'תשמ"ו – מוגה)

28) כז, ח. 34) ראב"ע שם, ח. מהר"י קרא, רד"ק, מצו"ד ומצו"צ עה"פ.

35) ישע"י שם, כב (סיום וחותם ההפסדה דשבת זו). וראה סנהדרין צח, א.

והעיר משערי אורה (שער הפורים ד"ה יביאו לבוש מלכות פצ"ד ואל"ך) אודות העילוי ד"בעתה" לגבי "אחישנה", שאז מספיקים לברר את כל ניצוצות הקדושה, ולא נאבד אפילו ניצוץ הכי קטן, משא"כ ב"אחישנה" כו'. אמנם, ה"אחישנה" בימינו אלו (להיות לאחרי ה"בעתה", שהרי "כלו כל הקיצין" וה"אחישנה" – אינו אלא ביחס להסרת איזו סיבה שונה ומשונה שעדיין מעכבת את הגאולה), הרי כולו למעלותא.

28) כז, ח. 29) פרש"י עה"פ. ולהעיר ש"היטב" במספר האחרון בגימטריא שבעים (רא"ם, גו"א ולבוש האורה עה"פ. ועוד).

30) להעיר שיום הסתלקותו – שלימות עבודתו בעלמא דין – (בעשירי יח' קודש) בחודש שבט, אשר, בראש החודש (ובכל יום שבו) "הואיל משה באר את התורה", "בשבעים לשון פירשה להם" (דברים א, ג-ה. ובפרש"י. וראה שיחות ש"פ שמות וש"פ וראא שנה זו).

31) ישע"י סא, ה.

32) שם ס, י.

33) צנפי"ג, ט. וראה רמב"ם הל' מלכים ספי"א.

התמימים יצילו המצב של כלל ישראל מאלו "אשר חרפו עקבות משיחך"

[. .] בהמצאנו בחושך דעקבתא דמשיחא, כאשר "החושך יכסה ארץ וערפל לאומים", לא יכזר לכאורה שמתקרבים אנו יותר ויותר למצב של גאולה, ועד שישנם כאלו החושבים שהיה 'גלות' אריכות ימים" ר"ל...]

[ומשום כך לא נמנעים מללחום עם כל דבר רוחני בשביל השגת יותר גשמיות, כי אילו האמינו אשר משיח בא "נאו" ממש – שבבואו יתגלה לעין כל שאמיתית המציאות של כל נברא היא הרוחניות השופעת בו – מה מקום ללחום נגד רוחניות?!]

ישנה ההוראה משיעור תהלים דיום י"ח בחודש, שבסופו מדובר אודות אלו "אשר חרפו עקבות משיחך", דלא זו בלבד שאין מחכים שמשיח יבוא "נאו" ממש ("אט אט קומט משיח") כי נמצאים אנו ב"עקבות משיחך", אלא עוד זאת, הם **מחרפים** "עקבות משיחך".

וזאת היא השליחות של תלמידי ישיבת תומכי תמימים (שנתייסדה ביום ח"י אלול, כנ"ל) – וכשיחת כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע הידועה "כל היוצא למלחמת בית דוד כותב גט כריתות לאשתו" (שכ"ק מו"ח אדמו"ר חזר עלי' גם פה בארצות הברית בקשר להתייסדות ישיבת תומכי תמימים דארצות הברית) – שהתמימים יצילו המצב של כלל ישראל מאלו "אשר חרפו עקבות משיחך".

דלא זו בלבד שאצלם מאירה האמונה בביאת המשיח בכל תקפה, אלא עוד זאת, שהם ישפיעו גם על בני"י שבסביבתם להאמין ולחכות לביאת המשיח (שזהו תפקידם של תלמידי ישיבת תומכי תמימים – להיות "נרות להאיר").

ומסיים במזמור התהלים – "ברוך ה' לעולם **אמן ואמן**", שהובטחנו בנצחון מלחמה זו [שזהו התוכן של תיבת "אמן", כדאיתא בסוף נזיר דעניית אמן היא בדוגמת "גבורים נוצחים"], ולא רק נצחון באופן שמבטלים ההתנגדות והחירוף נגד "עקבות משיחך", אלא שהמנגדים עצמם נהפכים לטוב.

(משיחת ח"י אלול ה'תשמ"ה – בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' **משה נחום** בהרה"ח ר' **מרדכי מענדל** ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן – אחרון של פסת, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

מוקדש לעילוי נשמת

ר' **יהודה** ב"ר **צבי הירש** ע"ה **סטראל** – נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב** ע"ה – נפטרה ביום ה' טבת

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם – יבלחט"א – הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שחיו

אלו שלא רוצים לצעוק ואלו שיעמדו כנגדם

הקטע הבא הינו רשימה מילולית מסרט ההקלטה משיחת ליל הושענה-רבה ה'תשמ"ג, בתרגום חפשי ללה"ק – בעריכת מערכת "יחי המלך" (בלתי מוגה) ההדגשות הן במקומות בהם הגביה כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א את קולו הק'

ישנה שיחה ארוכה שהרבי נ"ע אמר (וכפי שנשיא דורנו קורא לה בשם מאמר), והתחיל את השיחה בזה ש"כל היוצא למלחמת בית דוד גט כריתות כותב לאשתו".

וביאר זאת (כמו את תוכן כל השיחה כולה) - שזה הולך על הפעולה שלו - ההתייסדות על-ידו דשיבת "תומכי-תמימים", לעשות ה"נרות להאיר" שיאירו אח"כ את כל העולם (כפי שהוא מבאר שם), עד ב"עקבתא דמשיחא", שאז צריך להלחם עם "חרפו אויבך הוי' חרפו עקבות משיחך", אלו שלא רוצים שיצעקו "משיח נאו" - אע"פ שהם עצמם רואים את ההוראה ברורה בגמ' שזהו "עקבות משיחך" -

זקוקים לאלו שיעמדו כנגדם, וזה נקרא "מלחמת בית דוד" - הארה של משיח (כפי שהוא אומר שם ומבאר באריכות) וגילוי של משיח...

הענין ד"תבוא אל הארץ" בגאולה העתידה – אינו נתון לבחירת האדם

בנוגע לעצם הענין ד"כי תבוא" – זהו דבר ברור שזה יהי': בכלל אומרים ש"ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב" וההיפך מזה, ואצל יהודים צריך להיות "ובחרת בחיים"; אבל בנוגע לענין ד"כי תבוא אל הארץ" בגאולה העתידה – זה לא נתון לבחירת האדם, אין לו בזה ברירה כלל, זהו דבר בטוח שהי' "כי תבוא אל הארץ" בגאולה העתידה, כיון שלא ברצוננו הלכנו לגלות ולא ברצוננו נצא מהגלות, אלא הקב"ה יוציא אותנו משם ומי יאמר לו מה תעשה;

אבל כיון שהכוונה היא שעבודת האדם תהי' בדרך הטבע, לכן נותנים ליהודי רגע להתכונן לזה – "כי תבוא" לשון עתיד, אבל "תבוא" לשון עתיד הוא אפילו לגבי הרגע שלפני-זה, זאת-אומרת, שמיד לאחרי הרגע האחרון של ההכנה וחינוך נהי' "תבוא אל הארץ". וכאמור – אין על כך ברירה כלל; יש בחירה מה לעשות לאחרי ה"תבוא", אבל על עצם הענין של "תבוא" – אומר הפסוק בפשטות, הודעה פשוטה: "כי תבוא אל הארץ!" (משיחת ש"פ תבוא ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

הבטיחה תורה

- ומיד הן נגאלין

לפנינו ב' צילומים (מוקטנים) מההגהה הא' והב' של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שתי האותיות האחרונות במאמר ד"ה אני לדודי, שנאמר באור ליום ה' פ' שופטים אדר"ח אלול ה'תשמ"ו

(המאמר נדפס בסה"מ מלוקט ח"א ע' תסז ואילך)

פענוח הכתי"ק (הגהה הא' – בהדגשה, הגהה הב' – בכתב שונה):

ז) ועפ"ז יש לתרץ ולבאר גם הרמז בהקשר דתוכן דרוש זה (ענין ביטול המחיצות, כולם בשוה) עם פ' שופטים, שהוא בגלוי עם סיום הפרשה. דהנה ענין שופטים ושוטרים גו' הוא לברר החילוק (והמחיצות) שבין זל"ז, ב"ן דין לדין כו', אבל כשפעולת השופטים נסתיימה ונמשכת לאח"ז בהנהגה ד"ללכת בדרכיו כל הימים", אזי נעשה ביטול המחיצות וכו', ועד אשר לאח"ז ירחיב ה"א את גבולך (ע"י אשר לפני"ז תשמור גו' ללכת בדרכיו כל הימים), דענין ירחיב ה"א את גבולך יש לומר אשר ברוחניות זהו"ע מה שעתידה ארץ ישראל שתתפשט בכל הארצות. ועד שיהי' גם הגילוי דבחי' חב"ד, כמארז"ל עה"פ ירחיב ה"א את גבולך דקאי על קיני קניזי וקדמוני, ומבואר בד"ה אל תצר את מואב לאדמו"ר האמצעי שהם בחי' חב"ד. דההמשכה עכשיו היא רק בחי' ז"ת, ותתרחב לע"ל, וי"ל אשר זהו בפרט ע"י הקדמת העבודה דיפוצו מעינותיך חוצה באופן דהבנה והשגה (יתפרנסון מיני), חב"ד, ולא עוד אלא שגם ג' הארצות (חב"ד) יהיו באופן דכיבוש, שנעשה "בעל הבית" גם עליהם ועד שגם חלק תורה זה ה"ז "תורתו" שנקראת על שמו.

ח) ויהי רצון שכן תהי' לנו, שע"י הקדמת העבודה דהפצת המעיינות חוצה וכיבוש חב"ד שבנפש, נבוא בקרוב ממש לכיבוש חב"ד שבעולם, עד לכיבוש בתכלית באופן שנקראת על שמו. ויקויים זה באופן דאחישה ובוזריות, שתיכף ומיד (בלשון הרמב"ם*) מסתיים הגלות, וכובשים בשלימות את ארץ שבעה עממין, ותיכף לאח"ז גם את ארץ ג' האומות, וביחד ארץ עשר עממין*⁴⁹, דמספר עשר מורה על השלימות דלעתיד, וכמרז"ל שכינור דלע"ל הוא בן עשר נימין, ולע"ל תהי' השירה העשירית והפרה העשירית והמנין העשירי, שהקב"ה מונה את ישראל מפני רוב חיבתם. וכ"ז במהרה בימינו ממש בפשטות, בזמן ומקום שלנו, נשמות בגופים, ובשמחה וטוב לבב.

(* הל' תשובה (. .) הבטיחה תורה . . ומיד הן נגאלין.

וענין שלבאר גם הקטל הנוכח דרוש זה (ענין ביטול המהיצות, כולם בשוה) עם פ' שופטים, אלא שהקטל
 הוא עם סיום הפרשה. דהנה ענין שופטים ושופטים גו' 37 מדגיש החילוק (והמהיצות) שבין השופטים
 להעם, אבל כשפועלת השופטים ונחייבם ונמשכת לאח' שפועלת ללכת בדרכיו כל הימים 38, אזי נעשה
 ביטול המהיצות, ירויב ח"א אתפס גבולך (מספר השמור גו' ללכת בדרכיו כל הימים 38), דענין ירויב ח"א
 את גבולך יש לומר שהו"פ מה שעתידה ארץ ישראל שתהפנט בכל הארצות, ~~האזנינו דבחי עיר התפנט גם~~
~~בשאר עמ"ס~~, ועד שיהי' גם הגילוי דבחי חב"ד, כמארז' 405 ע"פ ירויב ח"א את גבולך דקאי על קיני קניז
 וקרמוני, ומבואר בד"ה אל חבר את מראב לאדמו"ר האמצעי 41 שהם בחי חב"ד, דהואמשכה עכשיו היא רק
 בחי ו"ת, משא"כ לע"ל, ע"י הקדמת העבודה דיפוצו מעינוחך חוצה ~~כאופן דהבנה והשנה~~ (יתפרנסו
 מיני 42), חב"ד, הנה עיר דבחי ~~ע"פ הגילוי דבחי חב"ד~~, ולא עוד אלא שגם ~~הארצות~~ (חב"ד) יהיו
 באופן דכיבוש, שנעשה בעל הבית, עליהם ועד שנקראים על שמו, ~~הארצות~~
 יהיו רצון שכן תהי' לנו, ע"י הקדמת העבודה דהפצת המעיינות חוצה לכיבוש חב"ד שבגשש, נבוא בקרוב
 ממש לכיבוש חב"ד שבעולם, עד לכיבוש בחלית באופן שנקראת על שמו, ויקיים זה באופן
 דאחישה ובורנות, שהיכף ומיד מסתיים הגלות, ואח"כ כובשים בשלימות את ארץ שבעה עממיק, וחיכף
 לאח"כ את ארץ ג' האומות, וביחד ישנו ענין ארץ עשר עממיק, דמספר עשר מורה על השלימות ולעמיד, דהנה
~~גם שכינור דע"ל~~ הוא בן עשר גימיק 43, וע"ל תהי' לע"ל השירת העשירית 44 והפרה העשירית 45 והמנץ
 העשירית 46, שהקב"ה מונה את ישראל מפני רוב חיבתם 47, וכ"כ ב"ר במורה בימינו ממש בגששות, כוסן ומקום
 שלנו, נשמות בנופים, ובשמהה ובטוב לבב.

א"ת / י"ג

777

576

וכו' וע"א א"ת

966

ז"ל ה"ה

א"ת

א"ת

א"ת
הארצות
העשירית
העשירית
העשירית

ב) יעפ"ז יש לתרז ולבאר גם הרמו בהמשך דחובו דרוש זה (ענין

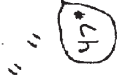
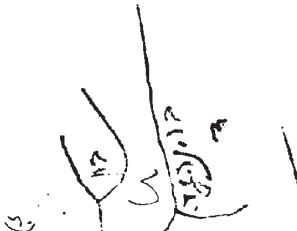
כימול המחיות, כיום בשנה, שהוא עם סיום המרשה, דהנה ענין שופטים ושופטים ג"י הוא לברר החילוק (והמחצות) שבין ול"ז, דין לדון כ"ו, אבל שפעולת השופטים נסתתרה ונמשכת לאח"י שפעולת, ללכת בדרכיו כ"ו שפעולת השופטים נסתתרה ונמשכת לאח"י ועד אשר לאח"י ירחיב היא את"י (נבול) (ס' לפנ"ז תשמו"ג ב"ו ללכת בדרכיו כל הימים), ענין ירחיב היא את גבולך יש לומר אשר ברוחניות זהו"ע מה שעתידיה ארץ ישראל שתתפסם ככל הארצות. ועד שהיה גם הגילוי דבתי חב"ד, כמארז"ל: עה"פ ירחיב היא את גבולך דקאי על קניני קניזי וקמוני, ומבואר בד"ה אל תצר את מואב לאדמ"ר האמצעי" שם כתי חב"ד, דהיי"ש עכשיו הוא רק כתי

ז"ת, ששמה לעיל

וי"ל אשר זהו כפרט ע"י הקדמת העבודה דימוצו מעינוח"ד חוצה באופן דהנה והשנה (יתפרטו מיני"י), חב"ד, ולא עוד אלא שגם ג' הארצות (חב"ד) יהיו באופן דכבוש, שנעשה. בעל הבית" גם עליהם ועד שגם חלק חוררה זה היו, חורח"ו שנקראת על שמו.

א)

ויהי רצון שכו חתי" לנו, שעי' הקדמת העבודה דהפנת המעיינות חוצה וכינוש חב"ד שבנפש, נבוא בקרוב ממש לכינוש חב"ד שבעולם, עד לכינוש בתכלית באופן שנקראת על שמו, ויקויים זה באופן דאחישה ובריוח, שתיכף ומיד (בל"ש) הרמב"ם) מחיים הגלות, וכבושים בשלימות את ארץ שבעה עממיו, ותיכף לאח"י גם את ארץ ג' האמות, וביחד ארץ עשר עממיו, דמספר עשר מורה על השלימות דלעתי, וכמרז"ל שכינוהו דלעיל הוא כו עשר נימיו, ולעיל התי השירה העשירית" המרה העשירית" והמנו העשירי" שהקב"ה מונה את ישראל מפני רוב חיבתו" וכ"ז במהרה כימינו ממש כפשוטו, כזמן ומקום שלנו, נשמות בגופים, ובשמחה ובטוב לבב.

Handwritten notes and scribbles at the bottom right of the page, including some illegible text and a signature.

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכיו"ר

לזכות

הו"ח ר' רחמים הכהן שיחי' בן מרגרט ע"ה דואק
לרגל יום ההולדת שלו לאויוש"ט, ביום כ"א אלול
לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק
ומתוך בריאות הנכונה ולשנת ברכה והצלחה בגו"ר

*

נדפס ע"י זוגתו
מרת ליליאן עלי'ה תחי'
ומשפחתם שיחיו דואק

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת חי' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו – לשפע ברכות עד בלי די